

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M. W.**,
skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w dniu 4 czerwca 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 31 lipca 2024 r., sygn. akt V Ka 955/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku
z dnia 30 stycznia 2024 r., sygn. akt X K 654/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 30 stycznia 2024 r., sygn. akt X K 654/22, został uznany za winnego:
- trzech występków z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i 279 § 1 k.k. popełnionych w warunkach ciągu przestępstw, za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności;

- dwóch występów z art. 244 k.k., popełnionych w warunkach ciągu przestępstw, za które wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I instancji, na podstawie art. 91 § 2 k.k., połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego M. W. i wymierzył w ich miejsce karę 1 roku pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k., art. 43 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądził solidarnie od oskarżonych S. Z. i M. W. nawiązeki w kwotach: 3000 zł na rzecz J. J. i M. K., 1000 zł na rzecz J. Z. i 2000 zł na rzecz S. P.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty obrazy przepisów prawa materialnego (art. 279 § 1 k.k.; art. 46 § 2 k.k., art. 60 § 2 k.k.), naruszenia przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku (art. 5 § 2 k.p.k.; art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.; art. 6 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k.; art. 6 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k.; art. 335 § 1, 3, 4 k.p.k. w zw. z art. 343 § 2, 3, 4, 5 k.p.k.), wskazując na błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na wydany wyrok, a także formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 31 lipca 2024 r., sygn. akt V Ka 955/24, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec M. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata i na podstawie art. 73 § 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt 4 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora oraz zobowiązał go do wykonywania pracy zarobkowej. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu II instancji, w części utrzymującej w mocy orzeczenie Sądu *meriti*, został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, który podniósł następujące zarzuty:

1. rażące obrazę przepisów prawa materialnego mającą wpływ na treść wyroku w postaci art. 46 § 2 k.k. przez orzeczenie nieznanego ustawie środka karnego określonego jako nawiązka poprzez zasądzenie solidarnie od oskarżonych S. Z. i M. W. kwoty 3000 zł osobno na rzecz każdego z pokrzywdzonych, tj. J. J., M. K., J. Z., S. P., pomimo, że nie istniała żadna szkoda na majątku pokrzywdzonych oraz krzywda niemajątkowa na dzień zamknięcia przewodu sądowego oraz wydania wyroku przez Sąd I instancji, podczas gdy nawiązka zasądzana jest tytułem powstałej szkody na majątku lub krzywdy na osobie,

2. rażące obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, w postaci:

a) obrazę art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k. k.p.k. w zw. z art. 46 § 2 k.k. przez orzeczenie nieznanego ustawie środka karnego określonego jako nawiązka poprzez zasądzenie solidarnie od oskarżonych S. Z. i M. W. kwoty 3000 zł osobno na rzecz każdego z pokrzywdzonych, tj. J. J., M. K., J. Z., S. P., pomimo, że nie istniała żadna szkoda na majątku pokrzywdzonych oraz krzywda niemajątkowa na dzień zamknięcia przewodu sądowego oraz wydania wyroku przez sąd I i II instancji, podczas gdy nawiązka zasądzana jest tytułem powstałej szkody na majątku lub krzywdy na osobie,

b) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pominięciu zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, podczas gdy sytuacja majątkowa oskarżonego, obowiązki nałożone na niego wyrokiem sądu I instancji w postaci obowiązku zapłaty łącznie kwoty 12000 zł na rzecz pokrzywdzonych, okoliczności popełniania czynu i motywacja oskarżonego, nie zostały uwzględnione w sposób wystarczający przy zasądzeniu oskarżonemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

c) art. 440 k.p.k. poprzez utrzymanie mocy w części zaskarżonej wyroku sądu I instancji, pomimo, że zachodziły podstawy do zmiany wyroku w zakresie zasądanego środka karnego w postaci obowiązku zapłaty łącznie kwoty 12000 zł na rzecz pokrzywdzonych, podczas gdy nawiązka może być orzeczona wyłącznie

w sytuacji wystąpienia szkody u pokrzywdzonego, a nie tytułem bezpodstawnego przysporzenia majątkowego.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w zaskarżonej części i poprzedzającego go wyroku Sądu I instancji w zakresie objętym zaskarżeniem, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi *meriti*.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Sąd II instancji zmienił wyrok Sądu *meriti* co do kary, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby wynoszący 3 lata. Z tego względu podstawą kasacji dla strony mogły być jedynie uchybienia mające rangę bezwzględnych przyczyn odwoławczych wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k.).

Wobec tego, kasacja mogła podlegać merytorycznemu rozpoznaniu wyłącznie w zakresie zarzutu wskazującego na obrazę prawa procesowego tj. art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k. Zarzut ten jest jednak oczywiście bezzasadny, albowiem w świetle art. 46 § 2 k.k. nie budzi wątpliwości to, że nawiązka stanowi środek kompensacyjny znany ustawie karnej, zaś argumentacja autora kasacji sprowadza się jedynie do kwestionowania podstaw jej orzeczenia, co rzecz jasna nie może prowadzić do wykazania podniesionego uchybienia.

Na koniec wolno na marginesie – z uwagi na kierunek kasacji – zauważyć, że zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Jeżeli zatem w niniejszej sprawie łączeniu podlegały kary jednostkowe roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, to minimalny wymiar kary łącznej wynosił rok i 1 miesiąc kary pozbawienia wolności, albowiem karę tego rodzaju wymierza się w miesiącach i latach (zob. art. 37 k.k.). Nie było zatem dopuszczalne wymierzenie kary łącznej roku pozbawienia wolności, co miało miejsce w niniejszej sprawie. Nie ma też racji

skarżący podnosząc, że wobec oskarżonego orzeczono nawiązki w łącznej kwocie 12 000 złotych, skoro rzeczywista ich suma wynosi 9 000 zł.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[J.I.]

[r.g.]